

Az előadásra került hangszeres művek (egy zenekarra írt *Rapszódia*, *Divertimento*, *Vonós-intermezzók*, *Suite*, *Szimfonikus táncok*, *Vonósnégyes*, *Hegedű-zongoraduó*, zongoraművek, valamint a legérettebb, ötvenes évekből való *Zongora-concertino* és *Vonóshatos*) nélkülözik a program-szerű utalásokat. A zeneköltő csak két esetben tesz kivételt, ott, ahol legszemélyesebb élményeinek állít emléket: a *Boldogkő vára* c. szimfonikus költeményben (1952) és a *Concerto Krúdy Gyula emlékére* c. nyolctételes zenekari kompozícióban (1958). Az előbbiben szülőföldjének és ifjúkori nyári pihenőinek hegyes-dombos tájait, az utóbbiban kedvelt írójának szellemét idézi fel, „az emlékező líraisággal övallomásszerűen feltáruló múltat, a szomorú és mulatságos különcök, az újgazdagok századvégi Pestje, ódivatú szerelmesek, költők, ábrándos nyírségi kisasszonyok és ősz gavallérok, havas felvidéki tájak és ódon budai utcák különös álomvilágával”, — ahogyan maga a zeneszerző idézte ezt a gondolatvilágot művének egyik rádióismertetésében, az egyik legutóbb megjelent Krúdy-méltatás szavai nyomán.

